

Sygn. akt IV CNP 16/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 29 grudnia 2011 r., w sprawie z powództwa S. M.
przeciwko S. G., i innym
o ochronę własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2012 r.,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Powód S. M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 grudnia 2011 r., którym oddalona została jego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 4 października 2011 r. oddalającego jego powództwo przeciwko S. G., i innym o ochronę własności. W ramach realizacji obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powód wskazał, że „[...] działanie Pozwanych jest źródłem szkody. Skarżący prowadzi działalność rolną, dla której ma znaczenie możliwość eksploatacji całości spornego gruntu. Ma to dla niego określoną wartość majątkową bowiem uprawa na pełnym obszarze gruntu łączy się z realnymi korzyściami ekonomicznymi.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna ze względu na nieusuwalny brak jednego z jej zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Wymaganie to należy uznać za spełnione wówczas, gdy skarżący oświadczy, że szkoda taka została mu wyrządzona, wskaże jej rodzaj, rozmiar oraz związek przyczynowy, jaki zachodzi między wydaniem zaskarżonego skargą orzeczenia a wystąpieniem szkody, ponadto powoła lub przedstawi dowody bądź inne środki dla uwiarygodnienia swoich twierdzeń w tym przedmiocie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, 7-8, poz.141). Skarżący może przy tym skutecznie powołać się tylko na taką szkodę, która na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia wystąpiła już w jego majątku, nie zaś na szkodę, która może ewentualnie powstać w przyszłości (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz.110). Skarga tak określonym wymaganiom nie czyni zadość. Powód ograniczył się w tym zakresie jedynie do ogólnikowych uwag o szkodzie, której źródło miałoby stanowić bezpośrednio działanie samych pozwanych, nie zaś wydanie zaskarżonego skargą wyroku. Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby wskazywać na to, że wydanie wyroku przez Sąd

drugiej instancji spowodowało już w jego majątku konkretny uszczerbek majątkowy, nie odniósł się także do jego wysokości, ponadto nie wyjaśnił w ramach stosownego jurydycznego wyводу na czym miałyby polegać związek przyczynowy pomiędzy wydaniem tego orzeczenia a szkodą, która miałyby wystąpić, ani też nie wskazał żadnych dowodów bądź środków, które mogłyby uwiarygodnić jego twierdzenie o wyrządzeniu szkody.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji, stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c.